

Roth László

Ez a kép akkor készült rólam Ungváron, amikor behívtak munkaszolgálatra 1942-ben. Ez az utolsó kép rólam a borzalmak előtt.

1938-ban Kárpátalja ismét Magyarország fennhatósága alá került [lásd: első bécsi döntés; ekkor még nem került egész Kárpátalja magyar fennhatóság alá, csak Ungvár, Huszt és Munkács környéke, amelyek az első bécsi döntéssel kerültek vissza átmenetileg Csehszlovákiától. Kárpátalja többi részét 1939 márciusában szállták meg a magyar csapatok. -- A szerk.]. Kárpátalján sokan, főleg az idős emberek, akik emlékeztek még rá, milyen volt az élet az Osztrák-Magyar Monarchiában, örömmel várták a magyarok visszatérését. Úgy fogadták a magyarokat, mint

kedves vendégeket, hiszen akkor senki sem tudta még, mi az a fasizmus.

A magyarok bevonulása utáni első évben még nem bántották a hívőket, és az sem fordult elő, hogy megtámadtak volna egy zsinagógát. De 1940-től a zsidók már féltek zsinagógába járni. A zsinagóga előtt fiatal suhancok gyülekeztek botokkal, és megverték a zsinagógából kijövőket. Hála istennek, bomba akkoriban nem volt, de a botokkal is véresre verhették az embert. A zsidó fiatalok összefogtak, és az istentisztelet kezdete előtt a zsinagóga elé álltak, szintén botokkal, husángokkal fölfegyverkezve, és nem engedték oda a közőködőket.

Ez így ment 1942-ig, amíg be nem hívtak munkaszolgálatosnak. Zsidókat a hadseregbe nem vittek, csak munkaszolgálatra. Az 1922-es születésű férfiakat összegyűjtötték, vagonokba rakták, és elvitték az osztrák határhoz. Ott csapatokra osztottak minket, minden csapatba húsz ember került. Az én csapatomban tíz ember volt Kárpátaljáról, tíz pedig Magyarországról, Budapestről. Kőszegre vittek minket, kaszárnyákban szállásoltak el negyvenágyas körletekben, ahol se ágy, se priccs nem volt, csak némi szalma a puszta földön. Már október volt. Minden teremben volt egy kis vaskályha, de nem engedték befűteni, bár nagyon hideg volt.

Kőszegen egy hónapot töltöttünk. Novemberben megint vagonba raktak minket, és a kárpátaljai Uzsokra szállítottak, ahol bunkereket építettünk az erdőben. Körülbelül nyolcszáz métert kellett fölfelé menni a hegyoldalban. Lent voltak a fölfűrészelt deszkák, az emberek párosával a vállukra vettek egy-egy nyolcméteres deszkát, és így mentek föl a hegyre. Ezekkel a deszkákkal fedtük be a bunker oldalát. Először egy tizenhét méter hosszú, hat méter széles, négy méter mély szögletes gödröt kellett kiásni a sziklás talajban.

Ezután a mi csapatunkat Szobráncra küldték. A gyógyvízforrások mellé épített szanatóriumban dolgoztunk. A magyarok alkalmassá akarták tenni ezt a szanatóriumot arra, hogy a kórházat elhagyó sebesültek itt lábadozzanak. Csatornáztunk, árkot ástunk, csöveket fektettünk. Semmiféle gépünk nem volt, az árkokat lapátokkal kellett kiásni a fagyott földben.

Aztán Kassára vittek, ott betoncsöveket fektettünk árkokba, ahová aztán robbanóanyagot helyeztek. Ezután különféle munkákra rendeltek minket, általában lövészárkokat kellett ásunk. Lassan haladtunk Ausztria felé, és végül, 1944 augusztusában elértünk Ausztriába. Ott is lövészárkot ástunk. Magyar csendőrök őrizete mellett meneteltünk Ausztriában, és ott éjszakáztunk, ahol éppen ránk esteledett. 1944 októberében, az Alpok közelében a magyar csendőrök átadtak minket a németeknek. A Hitler-Jugendhez tartozó fiatalemberek őrizete alatt voltunk, egy SS-tiszt volt a parancsnokuk. Továbbmentünk az Alpokon keresztül. Az úton további munkaszolgálatos csapatok csatlakoztak hozzánk. Nem tudtuk, hova visznek minket, azt hittük, valami másik munkára.

Egy koncentrációs táborba vittek minket, Mauthausenbe. Nem voltunk ott sokáig, csak néhány napig. Akkor már az egyik oldalról a szovjet hadsereg, a másíkról az amerikai közeledett. Összegyűjtöttek minket, és ötszázas konvojban újra útnak indítottak a gűnskircheni koncentrációs táborba. Ez a koncentrációs tábor az erdőben volt. Hat vagy hét barakk volt ott, mindegyikben nyolcszáz ember fért volna el, de legalább ezerötszáz embert tereltek be egy-egy barakkba.

Itt éltünk állati körűlmények között néhány hónapon keresztül. Nem tudtuk, hányadika van, milyen hónap. Először megpróbáltam számolni a napokat, a priccs szélén jelöltem őket, de aztán

belezavarodtam a számolásba. Egyre gyakoribbak lettek az amerikai és szovjet légitámadások. A barakkok nem az őrség kaszárnyái mellett álltak. A kaszárnyákat bombázták, de a barakkok körül nem esett le egyetlenegy bomba sem. A bombázás alatt az őrség az erdőben bújt el, de nekünk nem engedték még azt sem, hogy kimenjünk a barakkokból.

És végre, érkezett 1945. május kilencedike, amikor reggelre ébredve, nem hallottuk sem az örök hangját, sem a kutya ugatását. A lágerben szokatlan csend volt. Néhány óra múlva pedig bejöttek az amerikai katonák. Mi kifutottunk a barakkokból, és odarohantunk, hogy átöleljük őket. Utólag rájöttem, hogy az amerikaiak számára ez a heves fogadtatás nagy megpróbáltatás volt, hiszen mi egész idő alatt, amíg a lágerben voltunk, nem mosakodtunk, nem váltottunk fehérneműt és ruhát. De erre akkor nem gondoltunk. Megmenekültünk. Az amerikaiaktól megtudtuk, hogy a háborúnak vége, a fasiszta Németország kapitulált.